

polisive

norah mcclintock
kaçış yok

ingilizce aslından çeviren: işil ölmez

Bu tanıtım
kopyası
Can Çocuk
okurları için
özel olarak
hazırlanmıştır.

 CAN
ÇOCUK

GENÇLİK DİZİSİ

Yayın Yönetmeni: Samiye Öz
Dizgi: Mine Sarıkaya
Düzelti: Nurten Sönmezcan
Montaj: Mine Sarıkaya
Kapak Düzeni: Ulaş Eryavuz
Kapak Baskı: Çetin Ofset
İç Baskı ve Cilt: Şefik Matbaası

1. basım: 2006

ISBN 975-07-0448-7
© 2003, Norah McClintock, Scholastic Canada Ltd.
/ Akçalı Telif Hakları Ajansı
/ Can Sanat Yayınları Ltd. Şti. (2003)

Norah McClintock
KAÇIŞ YOK

İngilizce aslından çeviren
IŞIL ÖLMEZ

CAN SANAT YAYINLARI LTD. ŞTİ.
Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul
Telefon: (0-212) 252 56 75 252 59 88 252 59 89 Faks: (0-212) 252 72 33
www.cancocuk.com
cancocuk@cancocuk.com

Norah McClintock, Montreal, Kanada'da doğdu. Üniversite-
de tarih eğitimi alan McClintock, 15 yıl sivil toplum kuruluş-
larında editör ve yazar olarak çalıştı. Polisiye roman meraklısı
olan McClintock, 2000 yılında Toronto'daki Sivil Polis Okulu'
na gitti. Norah McClintock, *Scared to Death (Ölümüne Kork-
mak)*, *Sins of the Father (Babanın Günahları)*, *The Body in
the Basement (Bodrumdaki Ceset)*, *Mistaken Identity (Yanlış
Kimlik)* adlı kitaplarıyla 'en iyi çocuk polisiye romanı' dalın-
da Kanada'nın Arthur Ellis Ödülü'nü dört kez aldı. Yazarın
Can Yayınları'ndan çıkacak öbür kitapları: *Kır ve Gir, Ölü ve
Kayıp, Gerçek ve Yalanlar*.

*R. Z.'ye, evlilikle
Buenos Aires arasında bir yerde.*

1. BÖLÜM

En azından bir tane Kyle Darke'ı olmayan tek bir okul duymadım.

Bilirsiniz, çocuk girdiği sınıfların hepsinde herkesten büyüktür, çünkü sınıfı bir türlü geçemez. Kyle on yedi yaşındaydı. Teknik olarak artık okulda olmaması gerekiyordu. Tanıdığım pek çok insan Kyle'in okul dolabını hiç açmadan o günü, bir ders günü olarak adlandırmasına şaşırıyordu. Başarılı olduğu tek ders Fransızca'ydı – bana nedenini sormayın. Kyle'in, Fransızca dışında bütün derslerin bir-iki sene gerisinde olduğunu duymuştum. Birdenbire kendini derslere adamaya karar verse bile, büyük olasılıkla mezun olmasına yetecek notu bir araya getirdiğinde yirmi birinci yaş gününü kutluyor olacaktı. Tanıdığım hiç kimse Kyle'in böylesine küçük bir mucizeyi gerçekleştirebilecek biri olduğunu düşünmüyordu.

Uzun boyluydu, doğuştan basketbol sahası için yaratılmıştı ama takım oyununa gelecek tipte bir çocuk değildi; uzun, zayıf kolları ve daha da uzun ve zayıf bacakları vardı. Gür, siyah saçları omuzlarına dökülüyor, gözlerinin içine giriyordu. Yürürken hep kamburunu çıkarırdı; belki de böyle yaparak daha ufak ve daha az dikkat çekici olmaya çalışıyordu ama işe yaramıyordu. Genellikle arka planda kalmasına, hep yere bakmasına, Fransızca dışında hiç

bir konuda pek fazla bir şey söylememesine karşın Kyle'ı hep fark ederdiniz. Böyle olduğunu biliyordum, çünkü küçük kız kardeşim Phoebe'yle aynı sınıftaydı. Sınıfın en arkasında –başka nerede olabilir ki?– oturuyordu.

Phoebe, Madam Benoit seslendiğinde, Kyle'ın her zaman yanıt verdiğini söyledi. Phoebe'nin anlatığına göre Kyle o kadar yumuşak bir sesle konuşuyordu ki Madam Benoit onun ne söylediğini anlamak için sınıfın ortasına kadar gelmek zorunda kalıyordu. Kyle bitirdiğinde Madam Benoit hep gülmüyor ve "*Très bien*¹ Kyle," ya da, "*Merveilleux*² Kyle," ya da "*Parfait*³ Kyle," gibi şeyler söylüyordu. Gözünüzün önüne getirin artık.

Şimdiyse dudaklarımı Kyle Darke'ın yüzüne yapıştırmak üzereydim.

Her şey, saatin kısa aralıklı alarmlarına birçok kez yumruk attığım ve eğer zamanında aşağıya inmezsem –sonradan bunun doğru olmadığı anlaşıldı– birinin uyarmak için avazı çıktığı kadar bağıracağını zannettiğim bir cuma günü başlamıştı. Tamam kabul, yukarıda gereğinden fazla kaldığım için alarmı fazladan birkaç kez susturmak durumunda kalmıştım. Ama kitap okuyordum, okumak iyidir, öyle değil mi? Okuduğunuz şey ortalama bir lise İngilizce öğretmenini sevinçten havalara zıplatacak bir şey olmasa bile.

Bay Mowat'ın o gün bizim için planladığı "özel" bir şey olduğunu hatırlamanın da zararı olmayacak-

¹ Fr. Çok iyi.

² Fr. Harika.

³ Fr. Mükemmel.

tı sanırım. Bay Mowat fizik dersine geliyordu ve asıl rehberlik öğretmenim doğum izninde olduğu için, onun yerine rehberlik dersine de giriyordu. Bay Mowat okulun yıl boyu temel ilkyardım derslerini düzenlerdi, bu dersler gelip sonunda beni de bulmuştu. Bu yüzden sınıf yerine spor salonuna gitmiştim.

Ayrıca spor salonunda herkes çoktan çiftler halinde sıralanmıştı. Hemen hemen herkes. Bir tek Kyle Darke –bir tek o içeri girdiğimde başını kaldırıp bakmamıştı– yalnız oturuyordu.

Oturmak için yer aranırken Bay Mowat, "Gelebilmene çok sevindim Chloe," dedi. Bay Mowat öyle bir adamdı ki ilk cümlesi hep, "Herhangi biriniz çocuklar, derse gecikecek olursa, mazeret olarak ölüm belgesi getirsin," olurdu.

"Ah, iyi," dedi bayan eğitmen. "Şimdi tek kimse kalmadı, herkes çift. Lütfen eşinizin yanına oturun." Salon kahkahadan kırılırken –ve kişilerken– eliyle Kyle'ı işaret etti.

Yaşamımda Kyle gibi biriyle eş olmaktansa bir dersi terk edip gideceğim bir gün gelecekti. Ama bugün o gün değildi. *Sen olgun bir insansın* dedim kendi kendime. *Bununla baş edebilirsin. Her şeyle baş edebilirsin.*

"Şimdi," dedi ilkyardımcı bayan, "her birinize içinde tek kullanımlık bir maske bulunan birer zarf verildi. Şimdi bu zarfları açıp dikkatlice maskeleri çıkarabilirsiniz."

"Maske mi?" dedim. Sınıf arkadaşım Sarah Moran'a bir bakış fırlattım.

Sarah tatlı tatlı gülümsedi bana. "Sunı teneffüs yapıyoruz," dedi.

Tabii ki.

Daha kötüsü de olabilirdi. Rick Antonio gibi bir zampara bozuntusuna yapışmam gerekebilirdi. Bilirsiniz, bir kıza suni teneffüs yaptığını düşündüğünde ağzından salyalar saçılan tipte bir çocuk. Salonun diğer ucuna göz gezdirdiğimde Rick Antonio'nun bana sırttığını gördüm. Kız arkadaşı Kim Timberley'le eş olmuştu. (Kim'in ailesi ne düşünüyordu acaba?) Spor salonunun en uzak köşelerine gitmişlerdi.

İlkyardımcı bayanın açıklamalarını dinledik. Tekniğin uygulanışını Bay Mowat üzerinde gösterişini seyrettik – herkes kıkırdayıp duruyordu. Sonra sıra bize geldi.

Hâlâ kararlı bir şekilde yere bakmakta olan Kyle'a döndüm. Neden zahmet edip geldiğini merak ediyordum.

"Önce sen mi denemek istersin, yoksa ben mi başlayayım?" dedim. Her iki seçenek de gülme refleksimi tetikliyordu.

Kyle hiçbir şey söylemedi.

Peki o zaman. "Yere uzan Kyle," dedim. Dürüst olmak gerekirse direnç bekliyordum. Ya da belki ukala bir cevap. Hiçbiri olmadı. Kyle uzun, zayıf bedeniyle yere uzandı.

"Tamam, unutmayın: adım adım millet," dedi ilkyardımcı bayan. "Hiçbirini atlamayın. Acil bir durumla karşı karşıya kaldığınızda bu bilginin kafanıza kazınmış olması gerek."

Etrafıma bakındım ve yirmi dokuz tane solunum aygıtı bozuntusunun, kurbanının omzuna yavaşça dokunarak, yalancıktan bilincini yitirmiş numarası yapan eşine, "İyi misin?" dediğini duydum.

Aynısını ben de Kyle'a yaptım. Sonra her birimiz kendimize ait Bay Görünmez Seyirci'mize dönüp, "Tıbbi yardım lazım. 911'i arayın," dedik. En kötü durum senaryosunu oynamadığımız açıkça görünüyordu.

Sonra eğlenceli bölüme geldi. Kyle Darke'a dokunmak zorundaydım.

Aslında eşlerimizin ağzının içine nefes vermemiz gerekmiyordu –üstelik onların teniyle bizimki arasında engel olarak şu bir kere kullanıldıktan sonra atılan maskelerden vardı– ama yine de soluk borusunu rahatlatmak için Kyle'ın başını geriye yatırarak çenesini yukarı kaldırmak zorundaydım. Başının geri kaymaması için elimle alından tutmak zorundaydım. İyk!

Hepsini yaptım. Hiçbirini atlamadım. Bu arada beynimde en fazla yer eden şey şu oldu: *Bir daha asla saat çaldığında kalkmamazlık etme. Asla!*

Sonra baygın numarası yapma sırası bana geldi, şimdi Kyle beni hayata döndürecekti. Sırtüstü uzandım ve gözlerimi kapadım. Ne beklediğimi bilmiyorum. Belki de Kyle denemeye çalışmayacaktı bile. Ya da her şeyi yanlış yapacaktı. Oysa Kyle'ın zar zor duyulur bir sesle, "İyi misin?" dediğini duydum. Bay Hiçkimse'ye yardım çağırması için emir verdiğini duydum. Ilık, kuru ellerinin başımı kibarca geriye yatırışını hissettim. Sonra ağzımın üzerine bir maske yerleştirildi ve Kyle Darke hiç duraklamadan alışılmış şeyleri yerine getirdi. Gözünüzün önüne getirin artık.

Günün geri kalan bölümünde, nereye gittiysem,

kime rastladıysam, Kyle Darke'la suni teneffüs yaptığım için alaya alındım.

"Yeni erkek arkadaşın mı Chloe?"

Evet, doğru.

"Çıkıyor musunuz Chloe?"

Ha ha.

Rick Antonio'dan, "Dil mi Chloe?"

"Seni düşününce aklıma gelen organ bu değil Rick," dedim.

Günün son zilini duymak rahatlatmıştı.

Genellikle cuma öğleden sonraları okuldan Martin Luther King'in beynimde yankılanan sözleriyle ayrılırım: *Sonunda özgürüz, sonunda özgürüz.* Genellikle bu duygu beni eve kadar götürür. Genellikle küçük kız kardeşim okulun ön girişinde huzurumu kaçırmaya hazır vaziyette bekliyor olmaz.

Phoebe okul otoparkının parmaklıklarına dayanıyordu. Kız kardeşim benden yalnızca on altı ay küçük, hemen hemen aynı boydayız, ama onun saçları sarı, gözleri mavi ve cildi pembemsi beyaz. Anelerimiz bir ama babalarımız ayrı. Sormayın.

Beni görür görmez bana doğru merdivenleri tırmanmaya başladı.

"Ne?" dedim otomatik olarak ve yüzde yüz hoşnutsuz bir biçimde. İtiraf ediyorum, küçük kız kardeşimin rüyalarını süsleyen bir abla değilim. Phoebe'nin çoğu konuşmaya, "Ödünç alabilir miyim?.." diye başlayan bir giriş yapma alışkanlığı vardır. Tabii sorma zahmetine katlanıyorsa.

Phoebe geri geri iki basamak indi, birkaç basamak daha geri gitmek üzereyken daha şefkatli, na-

zik olan tarafım dürttü. "Şuraya tutun, yoksa düşeceksin," dedim.

Phoebe birdenbire döndü ve diğer basamakları Anneden – onaylı bir şekilde yüzü dönük olarak indi. Tek kelime etmedi.

"Pekâlâ, ne istiyorsun?" diye sordum sonunda.

Dudaklarını ısırarak beni dikkatle inceleyip yan yan baktı.

"Şu çocuk," diye söze girdi alçak sesle. Sonra başını salladı. "Boş ver."

Okul avlusundan yan yana yürüyüp çıktık ve neredeyse tam bir yıldan beri –buna inanmakta zorluk çekiyordum– yaşadığımız yer olan East Hastings kasabasının anacaddesi Centre Street'e doğru devam ettik. Phoebe'nin beni okul çıkışında yalnızca "boş ver" demek için beklemediğini biliyordum. Onunla oyun oynamaya hevesli olduğumu zannediyorsa –*haydi Phoebe, bana anlatabilirsin; lütfen anlat bana*– bir kez daha düşünmesi gerekebilirdi.

Yürüdüğümüz yol polis karakolunun önünden geçiyordu. Burada ortalık genellikle oldukça sessizdir, ama bugün bir hareket vardı. Karakol binasının önündeki kaldırımında üç adam duruyordu. Adamlardan biri East Hastings polis şefi olan üvey babam Louis Levesque'e bağırıyordu.

Phoebe beni durdurmak için kolumdan çekmişti. Endişelenmesine gerek yoktu. Neler olduğunu anlamak için zaten durmuştum.

Adam, "Sizin göreviniz bu kasabada yaşayanları korumak," diyordu. Yüzü öfkeden kızarmıştı. Diğer iki adam, konuşan adamın iki yanında duruyordu. Birini tanıdım. Annemin çalıştığı Canadian Tire mağazasının müdürü olan Charles Tyson. Bağırıp çağıran adam kadar öfkeli görünüyordu.

Bu tanıtım
kopyası
Can Çocuk
okurları için
özel olarak
hazırlanmıştır.

 CAN
ÇOCUK

“Caleb, önceden tasarlanmış bir saldırıdan yargılandı, sekiz yıla mahkûm edildi. Yaptığı şeyi kabul etseydi, çok daha önce şartlı tahliye olabilirdi. Kabul etmedi. Cezasını tamamlayana kadar hapisanede kaldı. Bunu gerçekten yapmış olsa, neden ‘Üzgünüm, yaşamımı değiştireceğim,’ deyip tahliye olmasın? Neden hapisanede bir gün daha fazla kalsın?”

Cezasını tamamlayıp kasabaya dönen Caleb Darke’i kasabada kimse istememektedir. Polis Şefi Levesque’in üvey kızı amatör Dedektif Chloe ise Caleb Darke’in suçsuz olduğuna inanmaktadır. Ancak bunu nasıl kanıtlayacaktır? Caleb yapmadıysa kim yapmış olabilir? Chloe, araştırmaya devam ettikçe hiçbir şeyin görüldüğü gibi olmadığını fark eder. Chloe, bir kez daha kendini tehlikeye atıyor, çünkü gerçeklerin ortaya çıkmasını istemeyen biri onu engellemeye çalışıyor.

ISBN 975-07-0448-7

<http://www.cancocuk.com>

kapak resmi: mustafa delioğlu